

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΤ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ
Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque «Πανδαισία» — VARNA (Bulgarie).*

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΪΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού φρ. 6
Έξωτερικού φρ. 7

Για τους δημοσίους
απόφραδα δεν επι-
βάλλονται.

ΑΓΥΕΛΙΑΙ
Ή βλῆ 8 σελ. 25 φρ.
Ή ζήτεια ... 15 "
Ή γραμμή ... 0.25 "

Μελέται επιστημονικαί, κοινωνικαί καί διδακτικαί, σύμφωνα πρός τόν σκοπόν τού περιοδικού, καταχωρίζονται.

Ρ. Β. ΖΩΡΑΝΗ
ΤΥΠΗ

ΒΑΣΙΛΗ Η ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ
ΚΑΙ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ν. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΗΡΑΒΩΝΙΣΘΕΣΑΝ
Έν Βάρνη 5 Δεκεμβρίου 1898.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστογεννησις. - Αρετή και θρησκεία υπό κ. Πακαλλήλου Γαζτού - Άγγελια. - Δανιήλ (Συνέχεια και τέλος). - Ποικίλα. - Άλληλογραφία.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Δείτε πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας... ὁ Θεός ὁ Θεός ἡμῶν αὐτὸν ἑστέρας πρὸς αὐτόν... ἐπὶ ἡγῆς ὤρεθη καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. (Ματθ. γ' κερ. 36 καὶ 38).

ΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥ τού πληρώματος του χρόνου, καὶ ἐργαζομένων τῶν ἡμερῶν τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντος Θεοῦ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθέντος ἀρρέυστως ὁ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταβιβαζόμενος ὑπόκωφος τῶν ἐθνῶν περὶ τῆς ἐλευθεωσῆς Αὐτοῦ ψιθυρισμός καὶ ἡ ἱερὰ παρτίδωσις, ἡ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν προφητῶν ἐκ Πατρὸς εἰς υἱὸν μεταλαμπαδευομένη, ἐν παλμῶν καρδίας καὶ ἐν ἀκτίνι ἐλπίδος καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπενελαμβάνοντο καὶ ἠλέκτριζον τὰς καρδίας. Πάντες μετὰ πόθου προσεδόκων τὸ ὑπεράνθρωπον ὄν, ὅπερ καταβήσεται ἐπὶ τῆς γῆς. Πανταχοῦ ἐν ἱερᾷ μυστικότητι διεδίδετο ὅτι «ἐπιτελείεται ὁ Θεὸς τὸν λαὸν Αὐτοῦ!» Τὸν

γλυκὺν τούτον καὶ μύχιον πόθον καὶ τὴν ἱερὰν ἀναπέρωσιν εἶμι μᾶλλον ἐπέτεινεν ἢ ἐν τοῖς ἀνθρώποις οὐκοῦσα φραυλότης. Τὸ πολὺ τῶν ἀνθρώπων ἀποστῆν ἀπὸ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτοῦ, ἔστανεν ἐπὶ προσώπων τῆς γῆς, δουλεύον, ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς, θεοποιούν τὰ πάθη καὶ ἐν αὐτοῖς σηπόμενον. Πέντε καὶ ἡμισυ χιλιᾶδες ἐτῶν προσδοκία καὶ ἐλπίδες ἐλάμβανον σάρκα καὶ ὅσα ἐπραγματοποιοῦντο τέλος. «Ὡςπερ γὰρ ἡνὸςμα ὑποῦλον καὶ κακότηες ἐῶσιν οἱ ἱατροὶ πάντα τὸν νοσηρὸν χυμὸν ἐκρήξαι, εἴθ' οὕτω τὰς φαρμακείας ἐπάγουσιν, οὕτω καὶ τὴν ἁμαρτίαν ἐδοι πάντα τὰ οἰκεία ἑαυτῆς εἶδη ἐπιδείξομαι, εἶτα τὸν μέγαν ἱατρὸν ἐπιθῆναι τὸ φάρμακον». (Θεοφύλακτος).

Ὁ Διμιουργὸς τῶν ἀπάντων καὶ κύριος, ὡς παραδόσεις, βιβλία, προφῆται, ἔθνη, σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸ χιλιᾶδων ἐτῶν προεκήρυττον, καὶ προσεδόκων, ὁ Θεός, ὁ εὐδοκῆσας πρὸ καταβολῆς τῆς κτίσεως εἶνα ἀποστείλῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἐνανθρωπήσαντα πρωτότοκον πάσης κτίσεως, κατὰ τὰς ἀνεξήγηστους βουλάς τῆς προνοίας Αὐτοῦ προνοίας, προγυμνάσας τὰς ἀκούς τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἐκ στείρων γεννήσεως τοῦ Ἰσαάκ, Σαμουὴλ, τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ αὐτῆς τῆς Θεοτόκου καὶ εὐαγγελισάμενος αὐτοῖς τὴν χαρὰν, εὐαγγελίζεται εἶτα διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τὴν χαρὰν καὶ τὸ παμμέγιστον μήνυμα καὶ εἰς τὴν Θεομήτορα Μαρτὶν «Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ κύριος μετὰ σοῦ εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξιν» (Λουκ. α' 28) εὐαγγελίζεται τὴν χαρὰν εἰς πάντα ἰδοῦ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ» (Λουκ. β' 10).

Καὶ ἰδοῦ τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Παναγίας Τριάδος, ὁ ὁμοούσιος καὶ συνάναρχος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐν ᾧ πᾶν τὸ πλῆρωμα τῆς θεότητος κα-

τοικεῖ, γίνεται σὰρξ. Αἰ πρὸ 760 ἐτῶν προφητεῖται τοῦ Ἡσαίου «διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ἡμῖν σημεῖον. Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσει τὸ ὄνομα Ἐμμανουὴλ» (γ', 14) πληροῦνται οὕτως ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀνθρωπότητος! Τίτεται ἡμῖν σωτὴρ! (Λουκ. β', 11) Ἐμφανίζεται τέλος ἐν Βηθλεέμ τέ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον! Μυστήριον περὶ τοῦ ὁποῦ οὔτε ὁ Ἀρχάγγελος, οὔτε ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἠδυνήθησαν τι πλέον νὰ εἰπωσιν, εἰμὴ ὅτι «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ἰψίστου ἐπισπνίσει σοι» (Λουκ. α' 35). Ὡς ἀφράστως δι' ἀκοῆς συνελήφθη, οὕτως ἀπορρήτως καὶ ἀπαθῶς γεννᾶται ἐκ τῆς Παρθένου! Ἀνατέλλει βλαστὸς τῆς ρίζης προγενέστερος! Κλαυθμηρίζει ὡς νήπιον ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων ὁ τὰ πάντα λόγῳ μόνῳ ὑποστησάμενος, ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι! «Κύριε κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην ἐν μέσῳ δύο ζωῶν γνωσθήσῃ» (Ἀββακ. γ' 2). Τίς ἀπιστήσεται ταῖς βουλαῖς καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Δημοουργοῦ; ἢ τίς ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἔστιν; Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ εὐπειθῶς ὑπηρετεῖ τῷ ἀποκαλυφθέντι αὐτῷ μυστηρίῳ! Ἡ παρθένος Μαρία θεωροῦσα τὰ μεγαλεῖα ταῦτα, γονυπετήσασα προσκυνεῖ τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς Τῶν ἀγγέλων ἢ πληθὺς ἐπάλληλος ἀφίνει τὰ ἄνω δώματα· ἐλαφρῶς τοῖς ποιμέσι προέρχεται· αἰνεῖ καὶ μέλπει τὸν Θεόν, τὸν εὐδοκήσαντα νὰ πέμψῃ τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῆς γῆς· «Δόξα ψάλλει, ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 14). Ἀστὴρ ἐκτάκτου μεγέθους καὶ λαμπρότητος, δύναιμις τις ἀόρατος καὶ λογικωτάτη, εἰς ὄψιν ἀστέρος μετασχηματιθεῖσα (Χρυσ. εἰς Mtθ. ὁμῖλ. στ' διότι πάντες οἱ ἀστέρες χωροῦσιν ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν· οὗτος ἐπ' ἀρκτου πρὸς μεσημβρίαν· διότι φαίνεται ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ ἡλίου λάμποντος καὶ κατέρχεται λίαν χαμηλῶς· διότι φαίνεται ὀδηγεῖ, ἵσταται καὶ πάλιν κρύπτεται) «λάμπει μετ' εὐφροσύνης τῷ Ποιήσαντι αὐτόν» (Βαρούχ γ', 35) ὀδηγεῖ τοὺς σοφοὺς καὶ μάγους τῆς ἀνατολῆς καὶ εἰσάγει αὐτοὺς προσκυνήσαντας τὸν τεχθέντα βασιλέα! Ὡ ποίας συγκινήσεις, ποίους χειμάρρους χαρᾶς καὶ ποῖα μεγαλεῖα ἐτοιμάζει ἡμῖν ὁ Θεὸς ἡμῶν! Ἡ φάτνη μεταβάλλεται εἰς οὐρανὸν, ὑποδεξαμένη τοὺς Ἀγγέλους περὶ τὸν Δεσπότην αὐτῶν. Ἄγγελοι μετὰ ποιμένων καὶ πάντων τῶν ἀκουσάντων παρακλύπτοντες ἐν ἐκστάσει πρὸς τὸ μυστήριον, φαιδρύνουσι τὰς καρδίας καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν! Ἡ καρδία πάντων τῶν ὁρώντων ἦν καιρομένη ἐν ἑαυτοῖς! Πάντες ἐσχίρων, πάντες ἐνεθουσίων,

«πάντες ἐχαιρον χαρὰν μεγάλην σφόδρα». Πάντες ἐγνώρισαν διὰ τῆς πείρας ὅτι «οὐκ ἀδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα» (Λουκ. α' 37) Πάντες ἔμαθον διὰ τοῦ ἀγγέλου «ὅτι τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔστι τέλος»! (Λουκ. α' 33) Ἐσχίρτα μάλιστα ἡ καρδία τῆς Παρθένου ὁρῶσα τὰ μεγαλεῖα εἰς ἃ ὑψώσεν αὐτὴν ὁ Δυνατὸς, καὶ προφητικῶ ὄμματι «Ἴδοὺ μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαὶ» (Λουκ. α', 48) ἀνεβόα! Ἐσχίρτα καὶ ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ὁρῶν εἰς ἔργον ἐκβάσας τὰς προφητείας, ἃς αἰεὶ μετὰ χεῖρας εἶχεν Ἐσχίρτα καὶ ἐξαλλος ἐγένετο ἀναλογιζόμενος, ὅκων μυστηρίων ὑπέρβτης γενέσθαι κατηξιῶθη! Ἐσχίρων οἱ Ἄγγελοι, ἐσχίρων οἱ ποιμένες, ἐσχίρων αἱ μάγοι, ἐσχίρτα ὁ οὐρανὸς, ἐχόρευεν ἡ οἰκουμένη ἀτενίζουσα πρὸς τὸ φρικτὸν τοῦτο μυστήριον, θεωροῦσα τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Παλαιστίνης ἐν ἣ νυκτὸς καὶ ἐν φάτνῃ ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου γεννᾶται καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸ βρέφος τὸ τὸν Ἄδὰμ δικαῶσα, τὴν Ἐβὰν ἀναπλάσασα, τὰ ἔθνη κατέλειπεν, τὸν κόσμον φωτίσαν!

Σκιρτᾷ καὶ νῦν τέρπεται, χορεύει καὶ ἀγάλλεται πᾶσα πιστὴ καρδία, πᾶς εἰς Χριστὸν βαπτισθεὶς, γῆ δὲ καὶ θάλασσα, βασιλεῖς καὶ ἀγρόται, πᾶν ἔθνος, πᾶσα φυλὴ καὶ γλῶσσα εὐχαρίστῳ γνώμῃ ὑμνεῖ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Πολυευσπλάγχχνου Πατρὸς! «Ἐνόησον γάρ» (λέγει ὁ Χρυσόστομος εἰς Mtθ. ὁμῖλ. β') «ἡ λίκον» ἐστὶν ἀκούσαι πῶς μὲν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν θρόνων ἀναστάς τῶν βασιλικῶν, καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἄδην ἦλατο ὁ Θεὸς καὶ ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἔστη... Τί ποτ' οὖν τῶν εὐαγγελίων τούτων εἶσον γένοιτ' ἄν; Θεὸς ἐπὶ γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ καὶ πάντα ἀναμίξ ἐγένετο, ἄγγελαι συνεχόμενον ἀνθρώποις· ἄνθρωποι τοῖς ἀγγέλοις ἐκοινωνοῦν καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἄνω δυνάμεισι καὶ ἦν ἰδεῖν τὸν «χρόνιον λυθέντα πόλεμον καὶ καταλλαγὰς Θεοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν γεγενημένης φύσιν· διάβολον αἰσχυρόν, δαίμονας δραπετεύοντας, θάνατον λελυμένον, παράδεισον ἀνοιγόμενον, κατάραν ἢ φανισμόν, τὴν ἁμαρτίαν ἐκποδῶν γεγενημένην, πλάνην ἀπεληλαμένην, ἀλήθειαν ἐπανελθοῦσαν, τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον πάνταχού κατασπειρόμενον καὶ κομῶντα, τὴν πῶν ἄνω πολιτείαν ἐπὶ τῆς γῆς πεφυτευμένην, μετὰ ἀδείας τὰς δυνάμεις ἐκείνας ἐμιλούσας ἡμῖν, καὶ τῇ ἁγῆ συνεχῶς ἀγγέλους ἐπιχωριάζοντας καὶ πολλὴν εὐπὲρ τῶν μελλόντων τὴν ἐλπίδα οὖσαν»..... «Μὴ εἰσὶν μικρὰ νομίσης ἀκούειν, ταύτην ἀκούειν τὴν γέννησιν ἄλλ' ἀνάστησόν σου τὴν διάνοιαν, καὶ εὐθέως φρίξον ἀκούσας ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ

» γῆς ἤλθεν καὶ γὰρ σφόδρα παράδοξον ἀκοῦσαι ὅτι ὁ Θεὸς ὁ ἀπόρητος καὶ ἀνέκφραστος καὶ ἀπερινόητος καὶ τῷ Πατρὶ ἴσος διὰ μήτρας ἦλθε παρθενικῆς καὶ γενέσθαι ἐκ γυναικὸς κατεδέξατο, καὶ σχεῖν προγόνοὺς τὸν Δαβὶδ καὶ τὸν Ἀβραάμ!»

Συνευφρανθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς καὶ δοξάσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν τοσαῦτα ἀγαθὰ κομίσαντα ἡμῖν οὐρανόθεν Σωτῆρα ἡμῶν! Ἀγαπήσωμεν Αὐτὸν ὅτι Αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς! «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς ΜΕ» (Ἰωάν. ιδ', 21) Χαρῶμεν καὶ ἡμεῖς χαρὰν μεγάλην σφόδρα ἐπὶ τῇ τσαύτῃ τοῦ γένους ἡμῶν ἀνυψώσει καὶ χαρὰς αἴτιοι παντὶ πάσχοντι κατὰ δύναμιν γινόμενοι, ἐν φωταυγεῖ τῆς πίστεως ἐνθουσιασμῶ, ἐν σπινθηριζούσῃ ἐξ αἴγλης ἐλπίδι καὶ ἐν ἀστραπτούσῃ ἐκ μαρμαρυγῶν ἱερᾶς χαρᾶς καρδίᾳ, μετὰ Ἀγγέλων δοξάσωμεν, μετὰ Παμμένων ἀνέσωμεν, μετὰ τῶν Μάγων δωροφορήσωμεν, ὡς χρυτὸν τὴν πίστιν προσάγοντες, ὡς δὲ λίβανον τὰς πράξεις, ὡς δὲ σμύρναν τὴν τοῦ σώματος νέκρωσιν, καὶ οὕτω τῆς μυστικῆς τραπέζης κατατροφῆσωμεν, μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἰς αἰῶνα τὸν Σωτῆρα προσκυνοῦντες καὶ ἡθροσύνως Αὐτῷ ἀναμέλλοντες:

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάζετε»

«Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε»

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»

«Λοσατε τῷ Κυρίῳ πάσα-ἡ-γῆ

«Καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί»

«Ὅτι δεδέξαται!»

(Ἐίρμὸς Α-ης ὠδῆς 25-ης Δεκεμβρίου).

Ἡ ἐν Ἀθήναις φίλος ἡμῶν ἱατρός Κ-ος Κ. Πικελήλιος εὐμεροσέβη νὰ ἀποστείλῃ τῇ «Πανδαίσι» τὴν ἐξῆς ἐμβριθῆ καὶ τερπνὴν μελέτην

ἈΡΕΤΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Α'.

Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁσμήρεσι ἀπέχομεν τοῦ κατὰ φύσιν, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ πνεύματος κακῶς ἐννοουμένου καὶ κάκιον ἐπὶ ἐφαρμοζομένου πολιτισμοῦ ὅτε παντοῖαι νευρώσεις καὶ ψυχικαὶ παρακρούσεις ἐπιφόβως κατεκάστην ὑπεραίρουνσι κεραλήν, εὐλόγως δὲ αἱ πρόσοδοι αὐτῶν περισκέπτους καὶ ἐμφρόντιδας καθιστῶσιν τοὺς μύστας τῆς θείας καθ' Ἱπποκράτην τέχνης καὶ λοιποὺς κοινωνιολόγους παρατηρητάς ὅτε τῆς νεότητος ἡ μὲν εὐχροια τῶν παρειῶν πελιδνοῦται, ἡ λάμψις τοῦ προσώπου ἀμαυροῦται, ἡ δὲ χρησιμότης τῆς ἡλικίας καταδραπανᾶται εἰς κενόσπουδον τριβὴν· εἰς ἐ-

ποχὴν, καὶ ὅτε ὁ ἀτάσθαλος καὶ αὐθαίρετος ἐγωισμὸς ὑποχειρίους καθιστᾷ τὰς ἀβράς τῆς καρδίας δονήσεις — αἱ ζωτικαὶ τῆς ὑγιεινῆς ὑποθήκαι θεόν νὰ εἶνε ἐσταθῆ ἀτόμων καὶ κοινωνιῶν ἐρείσματα καὶ ἐγκαίριως νὰ ἐπιτύρουνσι τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμολίων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, διδασκαλίᾳ καὶ πολιτείᾳ. Καὶ πάλοι μὲν αἱ ἔλληνες, ὡς σοφὸς καὶ πρακτικὸς λαός, τὴν κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν ἀρετὴν ὠνεροπόλουν διὰ τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς ἐρεύνης τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῶν ὄντων ἀλλὰ τὸ ὑποτρέμον ἀρχαῖον τῆς φιλομαθείας φῶς τῶν εἰδῶλων, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐτελοῦντο ἀγῶνες γυμναστικοὶ καὶ πνευματικοὶ πρὸς ἐπίρρωσιν μᾶλλον ἐθνικῆς δόξης, ἐθνικῆς ἐνότητος καὶ συνειδήσεως — τοῦτο ἀφανὲς σήμερον καθίσταται πρὸ τῶν λαμπρῶν τῆς οὐρανίας Ἀρετῆς καὶ Ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οὐχ ἤττον ὁ ἐπαῖνος τῆς ἐλληνικῆς μεγαλονοίας εἶνε πάντοτε μέγας πρὸ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, διότι αὐτὴ καὶ μόνη ἐκράτει καὶ κρατεῖ ἐτι σκηπτούχον το πνεῦμα τῆς ἡγεμονίας ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ θρησκείᾳ, αὐτὴ ἐκνοφόρησε τὰ στοιχεῖα πασῶν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν μετὰ πάσης ἄλλης ἰδέας ἐπολιτιστικῆς καὶ πλείστας τούτων εἰς περιωπὴν περιήγαγεν. Διότι εἶνε φαινόμενον ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως παρὰ τῶν συγχρόνων λαῶν, ὅτι δηλ. ἐνῶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ βασιλεύει ἡ σχετικὴ ἀλήθεια ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἡ πειραματικὴ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ἡ βιοπροστικτὴ, ἡ περιωρισμένη, ἡ ὀνησιγενὴς ἐπιστήμη — ἐν Ἑλλάδι ἤρξεν καὶ κυριαρχεῖ ἐτι ἡ Ἀπόλυτος ἐν τῇ θρησκείᾳ καὶ ἐπιστήμῃ ἀλήθεια, ἡ Ἀλήθεια ἡ δικαιοῦτα, ἡ ἀγίαζουσα, ἡ σώζουσα, ἡ Αἰώνιος Ἀλήθεια. Τῆς Σοφίας Ὀυμαστικῆς ὁ Ἕλληνας, τῆς δὲ ὕλης ἰχνηλάτης ὁ Εὐρωπαϊὸς. Ἴσομένως οὗτος μὲν ἐπίγειος, ἐκεῖνος δὲ οὐράνιος. Ἡ ἀληθὴς θρησκεία καὶ φιλοσοφία καὶ ἐν γένει πᾶσα ὀρθολογικὴ γνῶσις τὴν ἐλληνίδα διάνειαν εἶχον καὶ ἔχουσιν ἐπιστήν θερραπνεῖα καὶ λάτρην, καὶ πρὸς τὴν φωτοβόλον ἀκρόπολιν αὐτῆς ὁ Ἑσπερίος ἄς ἀτείσῃ, ὅπως ὑγιῶς φωτισθῇ καὶ ὑπερβῇ τῆς σαπρίας τῆς ὕλης ἐνθα κυλιέται ὑψωθῇ.

Ἄγων ὑπὲρ ἀρετῆς σώματος καὶ ψυχῆς! Σύλλημα εὐγενὲς διὰ τοὺς ἐργάτας ἐργῶν ἀγῶν καὶ σωτικῶν. Ἀγῶνες ὑπὲρ βελτιώσεως βίου ἰθικοῦ καὶ ὀργανικοῦ ἔστω ἅπανα ἡ ἡμετέρα προσοχὴ, διότι καὶ τοῦ ἀρχαίου τῆς Ρώμης ρητοῦ «mens sana in corpore sano» οὐδεὶς οὐδέποτε διημφισβήτησε, τὰ κῆρος τὸ ἐπιστημονικόν, οὔτε τὴν πρακτικότητα τοῦ σκοποῦ. Ὡς κοινωνικὸς παράγων τῆς ἡμέρας καὶ ὡς δημιουργὸς αἰκογενείας τῆς αὐριον ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ νεότητος ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἀμαΐας διὰ

παντός τοῦ βίου καὶ ζωῆς τὰς σωματικὰς δυνάμεις, ὄχι μόνον ἑαυτοῦ χάριν ἢ τῶν καρπῶν τῆς κοιλίας του, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος του, καὶ μάλιστα τῆς Θεῶν ἀληθινῶν δοξολογούσης πατρίδος του, τῆς ὁποίας οὐδὲν προσφιλέστερον καὶ τιμιώτερον ἐπὶ γῆς ὑπάρχει κατὰ τὸν Σοφοκλέα «καὶ μείζον' ἔστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πατρὸς φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδ' αἰμοῦ λέγω». Οὐδὲ δύναται καθ' ἡμᾶς ἐπαξίως νὰ φέρῃ τὸν ὑψηλὸν ἄμα καὶ στυλιπνὸν τοῦ πατριώτου τίτλον ΠΟΛΙΤΗΣ, ἐκεῖνος, ὅστις ἢ ἀμελῶν ἐν γνώσει ἢ παραπαιῶν, ὡς μὴ ὤφειλε, ἐν ἠθικῇ παραζάλῃ ἐξαντλεῖται προῶτως κατὰ σῶμα ἢ στιγματίζεται ἀνάνδρως κατὰ χαρακτῆρα.

Ἄγωνες ὑπὲρ ὑγιεινῆς δι' ὅλων τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἢ τοῦ Δημιουργοῦ ἀκένωτος σοφία ὑπερεπλήρωσε τὴν περιέχουσαν τὸν ἄνθρωπον φύσιν εἶνε καθῆκον ἐπιβαλλόμενον εἰς γονεῖς καὶ λοιποὺς συμπολίτας ὀρθορρονοῦντας. γνώστως δὲ τῆς ἐπιγείου ἀποστολῆς των. Ἐπιεικῆ διὰ τῆς ἐν πλήρει οὐρανῷ σωμασιᾶς, διὰ τοῦ ὑπὸ θαλπερὸν καὶ ζωηρὸν ἥλιον ὄρου, διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁρόσου καὶ ὑπὸ τὴν μέθην τῶν ἀρωμάτων περιπάτου, διὰ τῶν ἐκδρομῶν εἰς ἀπορρωγας σχισμὰς ἐμπνεύσεως, ἢ καὶ ὑγρὰ κέλευθα πολυφλοίσβου θαλάσσης. Ἐπιεικῆ διὰ τῆς ἐν τοῖς κόλποις τῆς παγκάλου καὶ πάμμητορος φύσεως ἐντροφῆς, ἐνθα ἢ ζωῆ, ἢ χάρις, ἢ γλυκύτης, ἢ παρηγορία, ἢ διδασκαλία, ὁ μετεωρισμὸς τῆς διανοίας ἐνθα οἱ ὑπερφύεις τῆς ὑπερτάτης Διανοίας νόμοι, διὰ τῆς ἐν τῇ ὕλῃ ἀρμονίας, περιοδικότητος, σκοπιμότητος, κινήσεως, γονιμοποιήσεως, μεγαλοπρεπείας, παντοδυναμίας, πανσοφίας καὶ θαυμασιωτάτης τῶν φυσικῶν φαινομένων ἐξελίξεως.

Ἐπιεικῆ λοιπὸν μακρὰν τῆς εὐρωτιώσης νοηλείας τῶν νοθερῶν, μακρὰν τῶν δημοσίων ἀργολογιῶν, μακρὰν τῆς συναναστροφῆς τῶν θηλυμανῶν, μακρὰν τῆς οἰστρηλασίας τῶν δολοφρόνων ἀστῶν, μακρὰν τῆς ἀπατηλῆς τοῦ κόσμου λάμπσεως καὶ εὐσταθείας τῶν ἐκφύλων.

Ἐν Ἀθήναις 10)βρίου, 1898.

Κ. ΗΛ. ΠΑΠΑΛΗΛΙΟΥ
ιατρῆς.

Ἐπιεικῆ Ἀγγόντος μετὰ τινος ἡμέρας τοῦ ἔτους παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν πάντας τοὺς φίλους ἡμῶν συνδρομητάς, τοὺς μέχρι τοῦδε μὴ πληρώσαντας τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ βλατανίῳ ἡμῶν διανοιχθέν κενόν, ἵνα εὐαρεστηθέντες ἀποστείλωσι ἡμῖν τὴν σμικρὰν αὐτῶν συνδρομὴν.

ΔΑΝΙΗΛ

Ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν τοῦ τυράννου νὰ εἰδωλοποιθῆ. Κατασκευάζει λοιπὸν εἰκόνα χρυσοῦν ἐξήκοντα πήχων τὸ ὕψος καὶ ἐξ τὸ πλάτος ἔστησεν αὐτὴν ἐν τῷ πεδίῳ Δειρῶ τῆς Βαβυλωνος, προσκαλεῖ πάντας τοὺς τοπάρχας, ὑπάτους, στρατηγούς, ἡγουμένους κτλ. ἵνα τελέσῃ τὰ μεγάλα ἐγκαίνια τῆς εἰκόνας, ὑπὸ τὸ αὐστηρότατον πρόσταγμα ὡς ἀκούσωσιν οἱ λαοί, φυλάξαι καὶ γλαῦσαι τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὄργάνων πᾶσι πάντες νὰ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τῇ χρυσοῦ. «Καὶ ὅς ἂν μὴ πεσῶν προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐμβληθήσεται εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην». Καὶ τίς θέλει εὐρεθῆ τόσῳ τολμηρὸς καὶ ἀνδρετός ὥστε νὰ παραβῆ τὸ τυραννικὸν πρόσταγμα; Καὶ τίς, μάλιστα σήμερον ἐν αἷς ζῶμεν ἡμέραις, καθ' ἃς ὑπερεπλέονασαν αἱ ὑλιστικαὶ ἰδέαι καὶ ἐψύχραναν τοσοῦτον τὴν πίστιν ἡμῶν, ἢ διὰ τοῦ χυθέντος αὐτῶν αἵματος ἐκληροδότησαν ἡμῖν σὺν τῇ ἐλευθερᾷ πολιτείᾳ, ὡς κειμήλιον πολυτιμύτατον, τίς λέγω θέλει εὐρεθῆ τόσῳ ἀταπαρνητῆς καὶ ἀληθῶς πιστός, ὥστε νὰ περιφρονῆσῃ τὰς παραλόγους ταύτας προσταγὰς, καὶ νὰ πύσῃ τὴν ἰδρυθεῖσαν εἰκόνα ἀντὶ νὰ προσκυνήσῃ, βέβαιος ὢν ὅτι ἢ σὰρξ αὐτοῦ θέλει εὐθύς γίνεαι βορὰ τοῦ καιομένου πυρὸς; Σήμερον σχεδὸν οὐδεὶς. Τότε ὁμως εὐρέθησαν οἱ τρεῖς γενναῖοι καὶ εὐσεβεῖς παῖδες Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, οἵτινες καὶ καταγγέλονται ὡς παραβάται.

Καλὸν ὅτι ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὁ τυράννος εἰς ἀπολογία, ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν του ἀκούει λέγοντας ὅτι καὶ δὲν προσκυνεῦσι καὶ εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς ἐμβαλλόμενα, θέλουσι ρυθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ὃ λατρεύουσιν. Τολμηρὰ ἢ ἀπάντησις καὶ ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐπέσυρε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πανισχύρου βασιλέως, ὅστις διατάσσει νὰ ριφθῶσιν ἀμέσως εἰς τὴν κάμινον. Ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν οἱ παῖδες ριφθέντες περιεπάτου ἐν μέσῳ τῆς φλογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον. Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐξέστη, καθόσον ἀντὶ νὰ ἀκούῃ σιζύσας τὰς σάρκας των, ἐκ τοῦναντίου ἤκουεν αὐτοὺς ὑμνοῦντας καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὑμνήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν θεὸν τοῦ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, καὶ νὰ ἐκδώσῃ δόγμα ὅπως πάντες εὐλογῶσι τὸν θεὸν αὐτῶν.

Τολμηρὸς καὶ ἀτρόμητος ὁ Δανιὴλ ἐξηγεῖται φοβερὸν ἐνύπνιον τοῦ βασιλέως τὸ δένδρον, δηλαδὴ, τὸ ὅποιον εἶδε καθ' ὕπνου μέγα καὶ κατασκήζον τὴν

γῆν, αἶφνης δὲ λαίλαψ ἐξηφάνισε τοὺς κλώνας, τὰ φύλλα, καὶ μέρος τοῦ κορμοῦ, ἀλλὰ τὰς ρίζας ἀρῆκε. «Σὺ εἶ, βασιλεῦ, τῷ λέγει τὸ δένδρον τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν καὶ οὐρανομήκης, θέλεις ἐκδιωχθῆ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, θέλεις κατοικήσει μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων, ἅτινα θέλουσι παράσχει σοι χόρτον ὡς βούν, ἕως οὗ γνῶς ὅτι κυριεύει ὁ ὕψιστος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων». Διωδεκάμηνον διάστημα παρήλθεν καθ' ὃ ἐξέτελέσθησαν πάνθ' ὅσα προεῖπεν ὁ Δανιήλ, οὕτινος ἡ γνώμη πλέον εἶχε κύριος ἀδιαφιλονείκητον παρὰ τῷ βασιλεῖ. Τῷ ὄντι ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἦσθι χόρτον ὡς βούς, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἐβάρη τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἕως αἱ τρίχες αὐτοῦ ὡς λεόντων ἐμεγαλύνθησαν, καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ ὡς ἔρνεον. Εἴτα μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν συνήλθε καὶ γυλόγησε τῷ ὕψιστῳ. Ὁ Δανιήλ τιμᾶται διὰ τῶν ὑπάτων τιμῶν.

Τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν καὶ Μήδων παραλαμβάνει ὁ Δαρείος, καὶ οὗτος ἀπονέμει τῷ Δανιήλ τὰς αὐτὰς τιμὰς, οἷας καὶ ὁ προκατόχος του Ναβουχοδονόσορ. Ἀλλ' ὁ φθόνος τῶν αὐλικῶν καὶ σατραπῶν δὲν ἀφίνει ἀπείρακτον τὸν μέγαν προσφῆτην. Ἐκ συστάσεως λοιπὸν οὗτοι προσέρχονται τῷ Δαρείῳ καὶ τῷ προτείνουνσι νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα νὰ μὴ ζητήσῃ τις αἵτημα οἰονόητι παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἐντὸς τριᾶκοντᾶ ἡμερῶν, εἴμῃ παρὰ τοῦ βασιλείως, ὃ δὲ παραβάτης θέλει ἐμβληθῆ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Ἀλλοίμονον ἐὰν πέσῃ τις εἰς τὰς ἐπιβούλους παγίδας τοῦ φθόνου! ἡ φρέτρα αὐτοῦ εἶνε πάντοτε πεπληρωμένη ἀδιακόπως ἐξακοντίζει ἰσόβλα βέλη, καὶ οὐδέποτε ἐκκενοῦται. Ὁ φθόνος ἔχει ὡς χιτῶνα τὴν ὑπόκρισιν καὶ προσποιήσιν. Ὡστε ἐνῶ βλέπεις προθυμίαν καὶ ἀγάπην ἐπὶ τῶν χειλέων, τὸ δηλητήριον κρύπτεται ἐν τῇ καρδίᾳ, οἱ δὲ λόγοι εἶνε ἰῶ βεβαμμένοι ἐμπροσθέν σου δὲν ἔχει τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνδρικήν τόλμην ν' ἀντιμετωπισθῇ, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ βυσσοδομεῖ τὰ αἰσχίστα κατὰ σοῦ, σκάπτει λάκκους, τοποθετεῖ ἐνέδρας, ὀπλιζέται ἄχρι λαμποῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς τοιαύτης σατανικῆς ἀνησυχίας, ἄχρις οὗ ἐπιτύχη τὴν καταστροφὴν σου δὲν χορταίνει οὔτε ὕπνον, οὔτε φαγητόν, ἀλλὰ πάντοτε περιπατεῖ ἐμφροντίς καὶ σύννοος. Ὁ Ἀτυχής! Ἐγένετο Ἐρμαῖον τοῦ Διαβόλου, τοῦ θεοῦ του πατρὸς καὶ ἐργάζεται ἐν τῷ κόσμῳ διὰ λογαριασμὸν ἐκεῖνου, ἀλλ' ἔχει ἐλπίδα ν' ἀπαλλαγῇ ἄρ' τέλος τοῦ βίου, διότι εἶνε ἰσόβιος αὐτοῦ μίσθιος, ἀ εἶποτε δὲ θέλει ἔχει ἀντικείμενα πρὸς ἐκδίκησιν ὅπως ἀλλεπάλληλα καταδιώκη ταῦτα.

Γεννῶνται τῷ ὄντι τοιαύτου μυσαροῦ εἴδους ἀνθρώποι, οἵτινες ποτὲ δὲν τέρπονται τόσον, ἔσον ἔταν ἰδωσιν ἢ τελείως καταστραφόμενον ἢ ἐν μέρει δυστυχούντα, ὃν ἂν φθονῶσιν. Ἐκ τοῦναντίου δὲ οὐδὲν ταράττει τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν τόσον, ἔσον ἢ εὐημερία καὶ προκοπὴ καὶ εὐτυχία τοῦ ὑπ' αὐτῶν φθονουμένου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοιαύτη ἀναπτύσσεται ἡ καταχθόνιος ὄρεξις πρὸς καταστροφὴν καὶ βλάβην ἐν αὐτοῖς, ὥστε οὐδενὸς φείδονται μέσου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του. Ἡ συκοφαντία καλεῖται εὐθὺς ὡς ὑφαντουργὸς ἐν τῷ βορβορῶδει ἐργοστασίῳ τῆς μικρᾶς καὶ βδελυκτῆς τοῦ φθονεροῦ καρδίας· αὕτη λοιπὸν ἀρχεται τοῦ ἔργου, προσδεῖ πρῶτον τοὺς στήμονας ἐκδικήσεως κατὰ φανταστῆς βλάβης, ὡς ἀπὸ τοῦ θύματος προεῖστος, εἴτα ὑφαίνει μετὰ σατανικῆς ταχύτητος τοὺς τάπητας, ἐρῶν εἰκοτίζει φανταστὰ καὶ ἀνύπαρκτα κακουργήματα, ἅπερ δῆθεν διέπραξεν ὁ φθονούμενος. Ζωγραφεῖ ἀνοσιουργοὺς σκηνογραφίας, ἅς πιστοποιούσιν οἱ ἀλλήλοις ὁμοιοί, καὶ ρίπτει ἐπιτηδείως τὸ σπέρμα τοῦ μίσους, τὸ ὅποιον περισυλλέγουσι καὶ ἀβασανίστως καταπίνουσι τὰ περιτρίμματα τῶν ἀγιοῶν καὶ τὰ σχύβλα τῶν περιδρόμων. Οὕτω δὲ νομίζει ὁ φθονερός ὅτι ἡ νίκη εἶνε ὑπὲρ ἑαυτοῦ! Ἀλλὰ πόσον οὐκ ἐπιτυχῶς ἀπατᾶται ὁ αὐλικός! Εἶνε ἀξιοδύκετος, διότι εἶνε τόσον ἐπισκοτισμένος ἐκ τοῦ πάθους, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἴδῃ πέραν τῆς μύτης, καὶ ἀγνοεῖ ὅτι «ἔστι δίκης ἐφ' ἑαυτῷ». ἀγνοεῖ ὅτι ὑπερίσταται ἡμῶν ὁ ἀκοίμητος καὶ παντέφορος ὁ φθαλμὸς τοῦ παντογνώστου καὶ δικαίου Θεοῦ, ὅστις δὲν ἀφίνει τοὺς ἀναξιοπαθούντας ἀβραβεύτους καὶ ἐν αὐτῷ ἐτι τῷ προσκαίρῳ βίω. Ἀπόδειξις ὁ Δανιήλ.

Τὸ βασιλικὸν διάταγμα ἦτο ἀκριβῶς παγίς δι' αὐτόν, ἡ ἔπρεπε νὰ τὸ σεβασθῇ καὶ ν' ἀρνηθῇ τὴν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν προσευχὴν καὶ ἱεσίαν· ἡ νὰ τὸ παραβῇ, ἀλλ' ἡ ποινὴ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ. Τί τὸ προτιμητέον; Καὶ τί ἕτερον ἢ τὸ δεύτερον; Ἐπετρέπετο εἰς ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ, τίμιον, δίκαιον, εὐκρινῆ, ἀληθῆ, ἐνάρετον νὰ πράξῃ διαφοροτρόπως; Οὐχί, μυριακίς οὐχί, ἔστω καὶ ἂν ἐπέκειτο θάνατος. Τοῦτο ἴσα ἴσα ἀποτελεῖ τὸν ἀδάμαντα τοῦ στεφάνου τῆς δόξης. Καὶ ὁ Δανιήλ δὲν ὀπισθοχωρεῖ, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ τρεῖς τῆς ἡμέρας κάμπτων ἐπὶ τὰ γόνατα καὶ προσευχόμενος καὶ ἐξομολογούμενος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀναπεπταμένων μάλιστα τῶν θυμίδων τοῦ ὑπερφύου αὐτοῦ. Εἶνε περιστάσεις τινές, καθ' ἃς ἀποβαίνει ἀναγκαιοτάτῃ ἢ ἐπίδειξις ἐναρέτου πράξεως, οὐχί ὅπως ἐπισύρη τοὺς ματαίους καὶ ἀνοήτους ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅπως διδάξῃ τούτους, πῶς δεῖ ἐν-

ασκεῖν τὴν ἀρετὴν ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἀρμοδίως, ἵνα ἐνισχύσῃ τοὺς ἀσταθεστέρους καὶ ἐξεγείρῃ ἐν αὐτοῖς τὸν ἅγιον ἐκείνον ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ ἱερόν τῆς ζωῆς πίστεως πῦρ, δι' οὗ ἀνεδείχθησαν καὶ ἀναδεικνύονται πάντοτε οἱ ἔξοχοι στρατιῶται τοῦ καθήκοντος. Ἐπειδὴ ἐξεδόθη τὸ βασιλικὸν διάταγμα τὸ ἀπαγορεύον τὴν εἰς θεὸν προσευχὴν, ἀνάγκη δημοσίᾳ νὰ σχισθῇ διὰ πράξεως εὐτόλμου καὶ ἱεῖα.

Ἡ τυραννία καὶ ὁ δεσποτισμὸς, τὰ δύο ταῦτα διδύμα τέκνα τῆς βαρβαρότητος εἶνε ἀφάρτητα. Ὁ νοῦς παντὸς ἐχέφρονος δὲν δύναται νὰ προσκεφθῇ τί εἶνε ἐπιδεκτικὴ νὰ γεννηθῇ ἡ φαντασία τοῦ τυράννου. Τίς ἐφαντάζετο ποτε ὅτι ὁ Δαρεῖος ἤθελε δεχθῆ, νὰ ἐκδώσῃ διάταγμα ἀπαγορεύον τὴν προσευχὴν καὶ ἱεσίαν; Ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ὡς πνεῦμα ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀκατάσχετον πνευματικῆς ὁμιλίας; Τὴν ἀνάγκην ὅμως ταύτην οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ἱκανὸς κατ' ἔκτασιν νὰ πληρῶσῃ εἰμὴ τὸ παντέλειον πνεῦμα, ὁ Θεὸς, ἂν σπεύδει πάντοτε ζητοῦσα ἡ ἡμετέρα ψυχὴ, καὶ εἰς τοῦτον ἀποτείνεται προσευχομένη, μετὰ τούτου λαλεῖ καὶ, ἄνευ αὐτοῦ οὐδεμίαν αἰσθάνεται ζωὴν.

Οἱ ἐνεδρεύοντες φθονεροὶ σατράπαι καὶ ὑπατοὶ καὶ τοπάρχαι συλλαμβάνουσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Δανιὴλ, ὃν καὶ καταγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ ὡς παραβάτην τοῦ διατάγματός του. Ὁ βασιλεὺς εὐρέθη ἐν δυσαρτέῳ θέσει, διότι ἠγάπα τὸν Δανιὴλ καὶ ἐλυπήθη, ἀλλὰ καὶ δὲν τῷ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἀθετήσῃ ὁ ἴδιος τὸ ἑαυτοῦ δόγμα. Ὅθεν διατάσσει νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὸν λάκκον τῶν λέόντων, εἶπεν ὅμως τῷ Δανιὴλ «ὁ θεὸς σου, ὃν σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς, αὐτὸς ἐξελεύεται σε». «Ἐπέθηκάν λίθον ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ λάκκου καὶ ἐσφραγίσαντο ἕτε βασιλεὺς καὶ οἱ μεγιστάνες διὰ τῶν δακτυλίων των».

Ἰκανοποιήθη πλέον ὁ φθόνος. Αἱ! τώρα εἶνε καλὰ, ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς οἱ φθονεροὶ, ὑψώθη εἰς τὰς τιμὰς, ἦτο ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, μᾶς ἤλεγχεν, ἐξητελείετο, τώρα θέλομεν ἰδεῖ εἰς τί θέλουσι τὸν ὠφελῆσαι αἱ προσευχαί, ἐνῷ θέλει μασᾶσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων τῶν ἀγρίων λέόντων. Αὕτη ἦτο ἡ κατ' ἀνθρώπον μοχθηρὰ τοῦ φθόνου καὶ χαιρέκακος σκέψις, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λέόντων ὥστε νὰ μὴ βλάψωσιν τὸν Δανιὴλ, ἀνειλκυσθῆ δὲ ἀλύμαντος ἐκ τοῦ λάκκου καὶ προσήθη μετὰ μεγάλης τιμῆς τῷ βασιλεῖ, ὅστις διέταξε τοὺς συκοφάντας καὶ μοχθηροὺς κατηγοροὺς του νὰ ἐμβληθῶσιν εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον λάκκον, δὲν πρόεφθασαν δὲ νὰ ριθῶσιν ὅπου ἀμέσως κατελέπτου-

ναν αὐτοὺς οἱ λέοντες. Ἰδοὺ δίκη ἀξία τῆς βδέλυρας ἐκείνων πράξεως.

Ὁ Δανιὴλ μετὰ τῶν προφητῶν εἶπε ὁ σπουδαιότατος· εἰκονικώτατα παριστᾷ τὴν ἄρασιν, ἣν εἶδε τῶν τεσσάρων δεινῶν θηρίων, τοῦ μὲν πρώτου λεαιίνης πτερωτῆς, τοῦ δὲ δευτέρου ἄρκτου, τοῦ τρίτου παρδάλεως ὡσαύτως πτερωτῆς καὶ τετρακεφάλου, τοῦ δευτέρου τέλος φοβεροῦ καὶ ἐκθάμβου καὶ ἰσχυροῦ περισοῦς, φέρωντος δέκα κέρατα, καὶ ἕτερον μικρὸν κέρατος, ὀφθαλμοὺς δὲ ἐν τῷ κέρατι τούτῳ ὡσεὶ ἀνθρωπίνους καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα. Τοιοῦτον ἦτο τὸ θέαμα. Ἰδοὺ δὲ πῶς παριστᾷ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ. «Ἐθεώρουν, λέγει, ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἐνδύμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, καὶ ἡ θριξὶς τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλὸς πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον. Ποταμὸς πυρός εἰλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ. Κριτήριον ἐκάθησε, καὶ βίβλαι ἀνεώχθησαν.

Μεθ' οἷας μεγαλοπρεπεῖας ἐκφράζεται ὁ προφήτης περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Δημιουργοῦ προκειμένου νὰ κρίνῃ ὡς κριτῆς τὴν οἰκουμένην. Ἐν αὐστηροτάτῃ συντομίᾳ καὶ μεγίστῃ φειδωλίᾳ λέξεων ἐκφράζει ὀλόκληρον κόσμον ἰδεῶν καὶ ὕψους ἀμέτρητον. «Ἐθεώρουν, ἐξακολουθεῖ λέγων, ἐν ὄραματι τῆς νυκτός, καὶ ἰδοὺ, μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος, καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἐφθασε, «καὶ προσηνέθη αὐτῷ. Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι αὐτῷ δουλεύσωσιν ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθρήσεται». Προφανεστάτη πρόρρησις περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰ τέσσαρα ζῶα δηλοῦσι τὰς τέσσαρας βασιλείας, αἵτινες ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀρθήσονται, καὶ παραλήφονται τὴν βασιλείαν ἅ γινονται ὑψίστου, καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων.

Θερμὴν προσευχὴν ἀποτείνει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἵνα ὁ Κύριος λυτρώσῃ αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν, ἰδοὺ δὲ ὁ Γαβριὴλ, ἀνὴρ ὃν εἶδεν ἐν τῇ ὄρασει, ὅστις τῷ λέγει· «Δανιὴλ, νῦν ἐξηλθὼν συμβιβᾶσαι σὲ σύνεσιν. . . . ἦλθον τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι, ὅτι ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σὺ. . . . Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετημήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν. . . . ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ, καὶ ἑβδομάδες ἐξήκοντα δύο. . . . καὶ μετὰ τὰς ἑβδομάδας

τὰς ἐξήκοντα δύο, ἐξολοθρευθήσεται χρίσμα καὶ κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ . . . . καὶ δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς ἐβδομάς μία. Καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἐβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καὶ σπονδή». Μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας ὀρίζεται ἐνταῦθα ὁ χρόνος τῆς θείας ἐνσαρκώσεως τοῦ Σωτῆρος, ὅστις ἀκριβῶς ἐγεννήθη κατὰ τὸ μέσον τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐβδομάδος ἐτῶν ἀπὸ Δανιὴλ ἦτοι 485—490 ἔτη περίπου. Ἀφοῦ τοιαῦτα προσέφητευσεν ὁ μέγας οὗτος προφήτης καὶ ὡς δ' οὐτάτη, σάλπιγξ προεκήρυξεν ὠρισμένως καὶ καταρατικῶς τὴν ἔλευσιν τοῦ λυτρωτοῦ, ἀκούει παρά τοῦ ἀρχοντος Νιχαήλ τάδε. «Καὶ σὺ δεῦρο καὶ ἀναπαύου» εἶτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας, καὶ ἀναστήσῃ εἰς τὸν κληρὸν σου εἰς συντέλειαν ἡμῶν». Οὕτω λοιπὸν ἀνεπαύσατο ὁ κήρυξ οὗτος τῆς ἀληθείας.

Διὰ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Δανιὴλ λήγουσιν οἱ τέσσαρες μείζονες προφῆται. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν ἐλασσόνων ἐκ τῶν σωζομένων αὐτῶν ἔργων δὲν παρέχεται ἰκανὴ πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν ὕλη, ἐπειδὴ δι' ὀλίγων ἀσχολοῦνται κυρίως καὶ πρωτίτως εἰς τὴν προαγγελίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, παραλείπομεν ὡς τοὺς λοιποὺς καὶ μόνον λαμβάνομεν Ἰωνᾶν τὸν προφήτην.

(Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ἡμῶν συγγράμματος «Χαρακτῆρες ἐκ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν»).

ΖΗΣΙΜΟΣ Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ
Καθηγητής.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φίλος ἡμῶν καὶ συμπολίτης κ. Β. Α. Μυστακίδης β. φ. ἐπιμελητῆς καὶ ἑρμῆς τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ, καθὼς ὑπὸ πολλῶν περιστάσεων καὶ ποικίλων μεριμῶν, ἐδημοσίευσεν καὶ πάλιν ἐναγῆς ἐν τῇ Revue des études grecques ἐν Παρισίαις μακρὰν διατριβήν, ὑπὸ τὸν τίτλον Notes sur Martin Crusius, ses livres, ses ouvrages et ses manuscrits, ἣν καὶ ἐν ἐδικαίτεραις φυλλαδίοις ἀπέσπασεν. Ἡ μελέτη ἐκ δύο τυπογραφικῶν φύλλων ἀπαιτούμενη, ἀραιορωμένη δὲ τῷ διαπρεπεῖ ἑλληγιστῇ κ. Διμήτῳ Λεγρινῶ, μεθ' οὗ ἀπὸ ἐτῶν διὰ στενῶν δεσφῶν φιλίας συνδέεται, εἶναι θαυμασία καὶ περιέργως συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν πατριαρχικὴν, κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους, ἴθις τοὺς ὑπερμετούσης τῆς ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος. Γέμει ἡ συγγραφή λεπτομερειῶν περὶ τῶν πατριαρχικῶν πραγμάτων, περὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἄλλων, λεπτομερειῶν, ἕς ἐλάττωσαν ὁ μακαρίτης Μαρτίνος Κρούσιος ἡ ἐξ ἐπιστολῶν σπουδαίων πατριαρχικῶν ἡγετῶν τῶν τότε χρόνων, καὶ μητροπολιτῶν, ἡ ἐκ προφορικῶν δηλώσεων διαφόρων κατὰ τρεῖς

μὲνων Ἑλλήνων Ἱερῶν τε καὶ μὴ οἰκίνας εἰς Τυβίγγην μεταβαίνοντες, ἐτόγγανον παρ' οὐτῷ ξενίῳ καὶ συνδρομῶν καὶ συστάσεων πρὸς συλλογὴν τοιούτων. Ὁ Μαρτίνος Κρούσιος εἶναι, ὡς γνωστὸν, ὁ συγγραφεὺς τῆς Τουρκογραφικῆς, πολυτιμότητος διεθνοῦς διὰ τὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν ἱστορίαν, ὡς καὶ τῶν Πρακτικῶν τῶν Αὐθηρακῶν Βυρτεμβέργων Θεολόγων, ἐν οἷς εὐρέθη ἡ ἀλληλογραφία αὐτῶν μετὰ τοῦ πατριάρχου Ἱεραμίου τοῦ Β-ου, ἀποδεικνύεται δὲ νῦν φιλελλητικώτατος καὶ βαθύς ἑλληγιστῆς τῶν καιρῶν ἐκείνων, θεοουδὲ εἰς τῶν ὁμοθῶν του, ὡς αὐτὸς εὖτος μαρτυρεῖ.

Περὶ τῆς μελέτης τούτης τοῦ ἀντικειμένου καὶ πολυμάθους ἀρχαιοφίλου ὁ ἐν Στουτγάρδῃ ἐκδοόμενος Κυβερνητικὸς Μηνύτωρ τοῦ βασιλείου τῆς Βυρτεμβέργης ἐν τῷ φιλίῳ τῆς 315 Νοεμβρίου 1898, ἐν εἶδει ἐπισήμου δηλώσεως, πρὸς τοὺς λογίους, δημῶσει εἰς ἐν πιστῇ μεταφράσει τάδε:

«Ἡ ἐν Παρισίαις ἐκδομένη Revue des études grecques δημοσιεῖ ἐν τῷ ἀπὸ ἰουλίου μέχρι Σεπτεμβρίου (1898) τεύχει ὠραίαν τινα μελέτην περὶ τοῦ ἡμετέρου Μαρτίνου Κρούσιου (Notes sur Martin Crusius ses livres ses ouvrages et ses manuscrits). Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆν, διδάκτωρ καὶ καθηγητῆς Β. Α. Μυστακίδης, ἐπιμελητῆς τοῦ ἐν Κων)πόλει αὐτοκρατορικοῦ μουσείου, σπουδάζων ποτὲ ἐπὶ μακρὸν ἐν Τυβίγγῃ, φιλοτιμῶς ἀνηρέυνθη καὶ πλουσίως ἀντέγραψε τὰ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις Τυβίγγης καὶ Στουτγάρδης φιλολογικὰ ἀνεκδοτὰ ἔργα Μαρτίνου τοῦ Κρούσιου, ἐν οὗτω ἐληφθῆσαν εἰς περὶ τὸν παρηνκαμότα ἑλληνα λόγον ἐνδιατριβόντες. Ἐκ τῆς προκαταρκτικῆς ἐκείνης ἐργασίας ὁρμώμενος, περιγράσει ἐν τῇ εἰρημένῃ μελέτῃ τὴν μετὰ παντοδαπῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἑλλήνων συναμιβίαν, ἐπιστολιμαίαν τε καὶ διὰ ζωῆς, τοῦ σοφῆς σοφοῦ καὶ καθηγητοῦ ἐν Τυβίγγῃ. Ἐργωνόμῳς βεβαίως ὁ κ. Μυστακίδης ὅτι καυχώμενος ὁ Κρούσιος περὶ ἑαυτοῦ ἔλεγε: «Θαυμάζω καὶ ἀγαπῶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὅσον οὐδέ τις τῶν ὁμογενῶν μου», καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος μετ' ἐρατεινῆς εὐνοίας μνημονεῖ τῆς ἐν Βυρτεμβέργῃ διαμονῆς αὐτοῦ.

Χάρην τῶν περὶ τὸν Κρούσιον ἀσχολουμένων ἡμετέρων λογίων, ὁ Κύριος Μυστακίδης ἐπερῆεν ἀντίτυπον καὶ χωριστὰ ἐκτυπωθείσης μελέτης αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλικὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην».

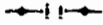
ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Καὶ δημοσίᾳ, κατὰ καθήκον, χάριτα; βιολογῶ καὶ βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην, μετὰ Θεοῦ, ἐκφράζω τῷ ἐνταῦθα ἱερωτῷ Κ-φ Κωνστ. Τρανῶ, διὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀληθῶς περιποίησιν καὶ περιθάλψιν, ἣν κατὰ τὸ μακρὸν διεστῆμα τῆς νοσηλείας μου ἐπεδείξατό μοι, σώσας με οὕτως ἐκ προφανοῦς κινδύνου.

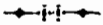
Βάρνα τῇ 19 Δεκεμβρίου 1898. ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

— Τὰ κεφάλαια τῆς ἐνταῦθα ἀνωμόμου μεταρρυθτικῆς πιστωτικῆς ἐπιχείρης «Ἑρμῆς» εἶναι ἔχι, ὡς ἐσφαλμένως προεγράφη, ἐξουθενήματα, ἀλλὰ 300,000 φρ. Κατὰ παραδρομὴν δὲν ἐσημαίωθη ἐπίσης ὅτι ἡ Ἑταιρεία «Πρόδοτος» συναχθεῖσα μετὰ τοῦ «Ἑρμῆου», καὶ ὅτι ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀπὸ τινος ἐπισημῶστα λατοουργεῖ καὶ ὁσημέραι τελειοποιεῖται τὸ ὑπὸ τοῦ εἰδικῶς ἐν Παρισίαις καὶ Ἀγγλίᾳ ἐκπαιδευθέντος κ. Παναγιώτου Ξ.

Πάντου σιδηρουργικὸν μηχανοσυμφέρον, ἐν ᾧ ἐντέλως καρδαίνουσι τὸν ἄρτον αὐτῶν καὶ ἐκφυμαζέονται τὸσοι ἐργάται.

— Ἐξακολουθεῖ ἡ ἐντεῦθεν ἀνά τὴν Τουρκίαν οἰκογενειακὴ μεταναστευτικὴ πολλῶν τούρκων χωρικῶν.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

— Ἡ «Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις» τῆς 22 Ὀκτωβρίου δημοσιεύει ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν ταύτην τὰ ἑξῆς:

Αἱ διερευνητικαὶ τῆς πλειάδος τῶν Περσεΐδων διενεργήθησαν ἐφέτος ἐν Ἀθῆναις, καλοκαιρίας οὕσης, ἐπὶ 4 κατὰ σειράν ἐσπέρας, ἀπὸ τῆς 8—12 τοῦ Αὐγούστου, ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Αἰγινήτου ἡ σελήνης, 22—25 ἡμερῶν, ἡμποδισέ πως τὰς μελέτας ταύτας.

Τῆ 9-ῃ Αὐγούστου ἠρίθησαν ἀπὸ τῆς 10 ὥρ. 47 (μέσου χρόνου Ἀθηνῶν) μέχρι σχεδὸν τοῦ μεσονυκτίου 11 διὰ ττοντας ἀπτέρας· μετὰ τὸ μεσονύκτιον αἱ παρατηρήσεις ἀνεκόπησαν ἐκ τοῦ φωτός τῆς σελήνης. Αἱ παραβολικαὶ γραμμαὶ τῶν μετεώρων τούτων, σχεδιογραφηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Κ. Τερζάκη ἐπὶ εἰδικῷ χάρτῳ, παρέσχον 4 ἀκτινοβόλα σημεῖα, ὧν ὁ συγγραφεὺς παρέχει τὰς σφαιρογραφικὰς συνδιατεταγμένας γραμμὰς.

Τὸ χρώμα τῶν μετεώρων ἦτο καθόλου ἐρυθροκίτρινον· ὄμο ἐξ αὐτῶν ἦσαν λευκὰ καὶ βραδεία, ἐνῶ τὰλλα ἦσαν ἐξ ἐναντίας, ἀσθενῆ καὶ ταχέα.

Τῆ 10 Αὐγούστου ἐξητάσθησαν ἀπὸ τῆς 10 ὥρ. 24—15 ὥρ. 59 (μέσου χρόνου Ἀθηνῶν), ἦτοι ἐν διαστήματι 5 ὥρῶν καὶ 35 λ. 202 διὰ ττοντας ἀπτέρας· ἡ σελήνη καὶ πάλιν ἠμποδισεν ἄλλοτε τὰς παρατηρήσεις· ἀνευ αὐτῆς ὁ ἀριθμὸς θὰ ἦτο βεβαίως μεγαλύτερος. Κατὰ ταῦτα ἔχομεν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην 36 διὰ ττοντας ἀπτέρας καθ' ὅραν· τὴν πρώτην ἡ πτώσις ἦτο μεγαλύτερα ἢ τὴν ἐσπέραν. Καὶ τούτων τῶν μετεώρων τὸ χρώμα ἦτο ἐρυθροκίτρινον ἢ δὲ ταχύτης των, ὡς πεποπλειότερον ἱκανῶς μεγάλη. Αἱ παραβολικαὶ γραμμαὶ πολλῶν ἐκ τῶν μετεώρων τούτων, χαραχθεῖσάν ἐπὶ χάρτου, παρέσχον ὡς καὶ αἱ προηγουμένα ἀντι μίξ πολλὰ σημεῖα διαστάσεων, ὧν ὄρισαν τὰς συνδιατεταγμένας γραμμὰς.

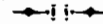
Τῆ 11 Αὐγούστου, ὁ ἀριθμὸς τῶν πεσόντων μετεώρων ἠελατώθη σπουδαίως· ἀπὸ τῆς 9 ὥρ. 30 μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἐν διαστήματι δηλ. 2 ὥρῶν καὶ 30 λ. διέβησαν μόνον 17 διὰ ττοντας ἀπτέρας· πάντα σχεδὸν τὰ μετέωρα ταῦτα ἦσαν ἀσθενῆ, χρωματικῶς κίτρινοκίτρινου καὶ μεγιστὴς ταχύτητος. Αἱ παραβολαὶ τῶν διαττόντων τούτων ἀπτερώων, χαραχθεῖσαι ἐπὶ χάρτου, ἔδωσαν ἀκτινοβόλα σημεῖα.

Τῆ 12 τέλος Αὐγούστου οὐδὲν μετέωρον μέχρι μεσονυκτίου ἐδείχθη.

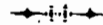
Τῷ 1897 Αὐγούστου 10-ῃ ὁ κ. Αἰγινήτης εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τῆς 8 ὥρ. 39—11,22, ἦτοι ἐν διαστήματι 2 ὥρῶν καὶ 31 λ., 31 διὰ ττοντας· ἡ σελήνη, 12 ἡμερῶν, ἠνώγει πολὺ τὰ περιλάμπρα. Διακρίνοντο μόνον οἱ 4-ου μεγέθους ἀπτέρας. Αἱ παραβολαὶ τῶν μετεώρων τούτων ἐπισημειωθεῖσαι ἐπὶ χάρτου ὑπὸ τῶν κ.ν. Τερζάκη καὶ Κατάπη, εἶχον ζωσας 2 ἀκτινοβόλα σημεῖα, ὧν ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰς συνδιατεταγμένας.

Παρατηρητέον ὅτι τὸ ἀρχικὸν ἀκτινοβόλον σημεῖον ἔκειτο

τῷ 1897 ὡς καὶ τῷ 1898 πλησίον τοῦ η Περσεΐδας, καὶ ὅτι ἡ ἀκτινοβολία αὕτη δὲν παρατηρήθη τῆ 11 Αὐγούστου. Ἄλλως τε αἱ ἀκτινοβολαὶ αἱ παρατηρηθεῖσαι τῆ 10 Αὐγ. 1897, ἐπακνευρίζονται ἀμφοτέρωθεν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμερομηνίᾳ τῷ 1898, ἐνῶ τινες παρατηρηθεῖσαι τῆ 9 καὶ 11 Αὐγ. δὲν εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν ἀκτινοβολιῶν τῆς 10 Αὐγ. 1898, ἡμέραν τοῦ ἀνωτάτου ὄρου.

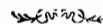
— Ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Δημοκράτου» ἀφιστᾷ τὴν προοχὴν τῶν ἐμπορευσαμένων ἐπὶ τινῶν κίβδηλων βουλγαρικῶν νομισμάτων, τῶν 5 λέβων καὶ 0,10 ἐκατοστῶν, κυκλοφορούντων καὶ κατακρατηθέντων εἰς διάφορα τῆς Βουλγαρίας μέρη.

— Ἡ βουλγαρικὴ Ἐπαρὶ Σύνοδος δημοσιεύει λαμπρὴν βουλγαρικὴν μετάφρασιν τὴν γνωστοῦ τετρατόμου ἔργου τοῦ Λουθάριου, τῆς «Ἀπολογίας τοῦ Χριστιανισμοῦ», ἢ ὡς ἀκολουθήσει πάραυτα ἡ μετάφρασις τῆς Ἱστορίας τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ ῥώτου κ. Ε. Σμίροβ.

— Τηλεγραφεῖται ἐκ Σοφίης ὅτι προχθὲς 16 ὑπερμεσοῦντος ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν Σοφίᾳ βουλγαρικῆς Συνόδου ἀγ. Δαρστούλου καὶ Τσερβένσκη (Ρουσσουκίου) Γρηγόριος.

ΩΦΕΛΙΜΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΩΝ

— Ὑπὸ τοῦ πρώην δημάρχου καὶ βουλευτοῦ γνωστοῦ ἐνταῦθα κ. Κρ. Ἰβ. Μίρσκη δικηγόρου ἤρξατο ἀπὸ τινος ἐκδιδομένη ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον, μετ' ἐπιγραφῆς «Ἐλευθερία, ἀδελφότης, ἰσότης», σειρά βουλγατικῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ὀκτώων πρᾶγματι τεύεται λαμπρῶς καὶ μετ' εὐγενῶν καὶ ὑψηλῶν καθολικῆς ἀδελφώσεως ἀισθημάτων.

I. Περί τῶν πρὸς εἰρήνευσιν τῶν ἐθνῶν Συλλόγων,

II. Διακλήσεις περὶ τῶν δικαιοσύνην τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κολίτου, καὶ

III. Διάφορα. Τούτων τὴν ἐμβριθῆ μελέτην συνιστῶμεν εἰς πάντα εἶλον τῆς παγκοσμίου ἐξήνης καὶ καθολικῆς ἀγάπης. ε' Ἐκαστος διὰ πάντας καὶ πᾶς δι' ἑκάστον.

— . . . Ὁ γεννηθεὶς λοιπὸν ἐκ τῆς Παρθένου ἐστὶν ὁ καθαρῆτης τῆς ἁμαρτίας, ὁ δίκωκτης τῆς λύπης, ὁ χορηγὸς τῆς χαρᾶς, ὁ διανομὸς τῆς εὐλογίας, ὁ δοτὴρ τῆς χάριτος, ὁ Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου . . . χαίρατε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

(Ὁ θεὸς Θεοτόκης).

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ.Κ. Π. Φιλυρῶ. Καζάρνα.

Κ.Κ. Φ. Φ. Προβάν.—P. D. i. S. 12.—Περικλεὶς Καδζηπαρσκειὺ 7. Σαρανταεκκλ.—Παρατκ. Ἠλδ. Βαλτακ. Ἐλάδ. εὐχαριστοῦμεν.

